

GEESTELIJKE ADVIEZEN

WAARAAN HANGT MIJN ZEKERHEID?

Enkele weken geleden schreef ik in deze rubriek een artikel over de betekenis, de waarde van den Doop voor heel mijn leven.

De v. d. Zaal, predikant bij de Christelijke Gereformeerde Kerk te Urum bespreekt dat stuk in het orgaan van den Bond van Christelijke Gereformeerde Mannenverenigingen, „De Saamwerker”.

Ik had o.a. dit geschreven: „Die Doop moet voor U zijn levend, al den dag rentegevend, kapitaal. Zoo moet ge met uw Doop bezig zijn.

Op een oogenblik (en dat gebeurt toch telkens) ziet ge voor U liggen de boosheid van uw leven. Gij ziet uw zonden, niet alleen van den laatsten tijd, maar van geheel uw leven. De zonden van uw jeugd; uw verborgen zonden; uw openbare zonden; gij wordt er door ontroerd.

Denkt dan aan uw Doop, luistert naar de spraak van God in die sprankelende druppels.

„Zie”, zegt de Heere, „zooals hier uw lichaam met water gewasschen wordt, zoo reinig Ik U van al uw zonden. Ik wasch U rein, Ik doe weg al uw boosheid. Alles, alles, hoe zwart, hoe vuil. Alsof ge nooit sonde had gedaan. Blank als een bloem”.

Dat is zoo machtig vertroostend, dat drijft een zucht van verlichting uit het hart. Dat doet ons herademen. O ja, het is erg, zoo erg met ons, maar God maakt het in orde, om Christus wil. Wij behoeven niet meer bang te zijn om de wille van die zonden; afgewasschen, rein”.

Zoo schreef ik. En wat zegt De v. d. Zaal daar nu van? Dit: „Hier wordt geen onderscheid gemaakt tusschen de belofte en de geloovige aanvaarding daarvan. Dus komt de gedachte op: „Wordt het zó bedoeld: elke gedoopte mag het zeker weten; hem is de belofte gegeven door God. Die niet liegen kan, dat Hij hem Zijn heil heeft gegeven? Hij bezit dus tengevolge van die belofte dat heil? In nood heeft hij alleen maar aan die schat te denken en hij kan zich weer rijk weten, al gevoelt hij zich arm en ellendig door de zonden?”

Den zou het zoo staan: „Bij de Gereformeerde Synode is het zeer waarschijnlijk, dat alle gedoopten wederomgeboren zijn. Bij De van Dijk is dit zeker krachtens Gods belofte. De Synode houdt

ze voor wederomgeboren, bij De van Dijk zijn ze het”. (Spatieering van mij, v. D.).

Tot zoover De v. d. Zaal. Hij zegt dankbaar te zullen zijn voor een duidelijk antwoord van mij. Welnu, ik wil trachten hem dat te geven en wel als volgt. Natuurlijk denk ik er niet aan te leeren, dat alle gedoopten krachtens Gods belofte wederomgeboren zijn. Ik meen, dat ik dit wel zoo vaak en zoo duidelijk heb gezegd, dat ieder, die leest, wat ik schrijf, bij voorbaat kan weten, dat ik dat zeker nooit bedoel. Hoe zou iemand, die, helaas, ziet, dat zoovele gedoopten nooit tot het geloof komen, en die tegelijk belijdt de volharding der heiligen, iets dergelijks ooit kunnen zeggen.

Ik weet, dat geen gedoopte zalig wordt, die niet in het geloof de belofte, die hem in den Doop werd verzegeld in het geloof aanvaardt.

Maar over aanvaarding van de belofte door het geloof ging het immers juist in mijn schrijven.

Volgens ons Doopsformulier betuigt en verzegelt God de Vader mij door den Doop, dat Hij mij tot Zijn kind en erfgenaam aanneemt; de Zoon verzegelt ons, dat Hij ons wusch in Zijn bloed van al onze zonden; de Heilige Geest verzekert ons, dat Hij in ons wil wonen en ons tot lidmaten van Christus wil heiligen.

Dat heeft de getrouwe God des Verbonds toch gezegd, daar kan ik toch op aan?

Wanneer daar nu een mensch is, die zijne zonden ziet en daardoor ontroerd en bevreesd wordt, dan mag hij zich toch op die belofte verlaten, dan mag hij zich daarin toch verheugen?

En als hij dat doet, dan kan hij niet omkomen; want door zich in die belofte te verheugen grijpt hij ze immers in het geloof aan en wordt zij aan hem vervuld?

Als ik De v. d. Zaal goed begrijp, dan zou hij willen hebben, dat een mensch eerst van zijn wedergeboorte verzekerd moet zijn om er van verzekerd te mogen wezen, dat 't heil, waarvan de Doop spreekt, voor hem is. Maar dat is niet juist — God geeft Zijn heil in de belofte niet aan wederomgeborenen, maar aan Zijn bondelingen. En het feit alleen, dat God mij de belofte geeft, geeft mij het recht om de hand op dat heil te leggen en er mij in te verheugen — En, nog eens, doordat ik dit doe is de belofte aan mij vervuld.

Mijn zekerheid hangt alleen aan Gods belofte; op die belofte alleen mag ik mijn zekerheid laten rusten. Op niets anders; ook niet op mijn wedergeboorte.

Als ik dat doe schuif ik weer iets tusschen mij en de belofte in en ben ik de zekerheid kwijt geraakt.

Als De v. d. Zaal de kwestie stelt zooals hij doet, dan blijkt daaruit, dat hij denkt in de categorieën van de Synode van de Gereformeerde Kerken.

De Synode zegt: „wat heb ik aan het heil in de be-

lofte; wat ik nodig heb is het in de wedergeboorte gerealiseerde heil. Daarom moet de Doop, zal hij iets beteekenen, zijn een verzegeling van dat gerealiseerde heil”.

De v. d. Zaal zegt: „ja, de Doop verzegelt de belofte, maar zal ik mij in die belofte mogen verheugen, dan moet ik wederomgeboren zijn”.

In beide gevallen miskent men de werkelijkheid van de genade, zooals die in de belofte tot den bondeling komt.

Aan die belofte meent men niet genoeg te hebben. Men zoekt het in wat men dan noemt de realisering van de genade in den mensch.

Maar dat is noch de taal van de Schrift, noch die van de belijdenis of van het Doopsformulier.

Lees toch eens het Doopsformulier. „En als wij somtijds uit zwakheid in zonden vallen, zoo moeten wij aan Gods genade niet vertwijfelen noch in de zonden blijven liggen, overmits de Doop een zegel en ontwijfelbaar getuigenis is, dat wij een eeuwig Verbond der Genade met God hebben”.

Altijd weer die onmiddellijke greep naar de belofte, naar het Verbond. Wij moeten daar niet tusschen schuiven dat geredeneer over de wedergeboorte. Noch op de ééne, noch op de andere manier.

„Ik beloof het u” zegt God, dat moet u genoeg zijn om er u op te verlaten en er u in te verheugen.

Of dan de mensch niet moet wederomgeboren worden?

Dat zegt de Schrift duidelijk genoeg. Maar, mij vastgrijpende aan de belofte en mij daarin verheugende, openbaar ik de wedergeboorte en naarmate ik dat meer doe zal die wedergeboorte bij mij krachtiger zijn en heerlijk.

Ik hoop, dat De v. d. Zaal dit antwoord duidelijk vindt en dat hij gevoelt, dat in zijn aanpak van het probleem nog iets is overgebleven van het synodale zuurdeeg.

D. v. D.

CORRESPONDENTIE.

Het is ons plan volgende maand te disponeeren over het abonnementsgeld van 1 April—30 September 1947. Abonnees, die er de voorkeur aan geven het verschuldigde bedrag af 4.— per giro te voldoen, verzoeken wij vriendelijk dit te doen vóór 10 April a.s. op postrekening No. 406040 Bureau „De Reformatie”, met vermelding van den juiste naam volgens het adresbandje.

Abonnees welke via den Boekhandel zijn geabonneerd, moeten niet aan ons, doch aan hun boekhandelaar betalen.

De Uitgevers.

En ondanks alles wat de synode besloot, bleef de brandende vraag: „mogen alleen de kinderen van belijdende leden of ook die van „bijwoners” gedoopt worden?” — onbeantwoord.

Daarom bleef het conflict en moest het feller worden.

De synode van 1836 gaf geen schijn van een oplossing⁶⁾.

We zullen het er voor deze week bij laten. 't Lijkt me beter met het nieuwe onderdeel in een nieuw artikel te beginnen.

C. V.

⁶⁾ Zie over de houding van de Synode van 1836 en het conflict De Cock-Scholte:

H. de Cock, „Hendrik de Cock”², p. 531.2. „Op de eerste Synode werd het echter niet zó behandeld dat het gevoelen der Synode hieromtrent duidelijk en bepaald werd uitgesproken.”

Dr L. H. Wagenaar, „Het Reveil” en de „Afscheiding”, Heerenveen, 1880, noemt Scholte de ziel der synode. Deze „erkende als eenig norma voor kerkelijk leven „Gods Woord” en de synode van Amst. deed de eerste schrede op den weg, dien het volgend jaar de synode van Utrecht met volle bewustzijn insloeg”. Volgens W. doorzag De Cock dit streven niet; „hij gaf zooveel mogelijk toe: slechts één artikel verraadt zijn invloed, en schijnt een concessie aan zijn kerkbegrip”. W. bedoelt natuurlijk het door ons geciteerde, dat handelt over den rustdag. Zie p. 212 v.

J. Verhagen Jr., „De Geschiedenis der Christelijke Gereformeerde Kerk”, Kampen, 1881, p. 557. „Broederlijke en eensgezindheid kenmerkt deze vergadering, die te midden van kruis en vervolging werd gehouden. Wel is waar verschilden de leden in eenige punten, maar dat verschil trad niet op den voorgrond en men kon met dankbaarheid aan God 12 Maart de bijeenkomsten sluiten”.

Dr H. Bouwman, „De Bazuin”, 24 Maart 1923. Het verschil van inzicht tusschen De Cock en Scholte kwam reeds uit op de eerste Synode van de kerken der afscheiding..... op deze eerste vergadering..... rees verschil over de vraag wat als Gereformeerd moest worden aangemerkt, inzake kerk en doop. De Synode wilde tusschen De Cock en Scholte geen partij kiezen, en stelde in hare besluiten beide gevoelens onverzocht naast elkander..... Juist doordat de Synode deze kwestie niet diep genoeg peldde en niet juist genoeg stelde kwam er weldra groote beroering.” Dit art. is een letterlijke weergave van: „De crisis der Jeugd”, p. 12, 2e al., tot p. 16 al. 2.

Dr J. C. van der Does, „De Afscheiding”³, Delft, z. j. p. 292 v., geeft een levendige schets van de Synode van 1836. Hij gaat op de kwestie De Cock-Scholte niet nader in en omschrijft haar alleen met de woorden van Scholte: reeds eerder vermelde terugblik uit 1863.

worden voor der geloofs tot het ge- Men kan nu de stielregel ode van 1836 der kerk zijn worden.

lock nog niet meer ze te- immers vol- schouw deze : meer als : slechts bij- e n! Had hij gleden, welke kenden, niet geen „lede- deren van de verkelijk van rect over hen praak hebben

het klimaat taltiaansch is, r De Cock in lijk zó: „De ligt, om aan zegel des H. ewijl, volgens mulieren van hunne ouders e beloften des ook hun zaad

id m a t e n cht zijn hunne rikte ze niet iften, wanneer e gebruikelijke t e n e n”? aansche kom- orden geinter- deze lidmaten

Gemeente Jesu Maart en vol- H. Hoveker. 1836, p. 27/28.

⁴⁾ Idem, p. 29.

⁵⁾ Idem, p. 30. De onderstreeping van „bywoners” is van mij, C. V.